

[K. B. Andersen.]

I denne forbindelse er der grund til at udtrykke glæde over, at det nu endelig ser ud til, at vi får et forbrugerblad her i landet. Forbrugerrådet har jo i flere år arbejdet med denne tanke, der nu synes at stå foran sin virkeliggørelse. Så er det kun radio og TV, vi venter på. Hvor længe kan radioen forsømme den oplagte opgave, der ligger i en virkelig forbrugeroplysning? Jeg mener at vide, at der arbejdes med spørgsmålet. Forhåbentlig vil det ikke vare længe for radioledelsen at finde frem til virkelig effektive former for forbrugervejledning.

Der er vel få områder, hvor der er sket så store fremskridt i de senere år som på uddannelsesfeltet. Skoleloven af 1958 satte en vældig udvikling i gang i folkeskolen. Stærkt øgede midler til ungdommens uddannelsesfond bragte os nærmere til idealet om lige adgang til uddannelse uafhængigt af økonomiske vilkår. Store investeringer i den højere uddannelse finder stadig sted. Men behovet for yderligere udbygning af uddannelsesapparatet i alle led er stadig stigende. Det gælder folkeskolen, det gælder ungdomsskolen og de frie skoler, det gælder erhvervsskolerne, det gælder uddannelsen af ikke-faglærte, det gælder alle former for højere uddannelse. På alle disse felter vil tilbageholdenhed være forkert både af menneskelige og samfundsmæssige grunde.

Også det kulturelle liv i øvrigt kræver bevillinger. Det gælder forskerne og forskningen — og vel at mærke ikke alene den del af den, der kan være til ret umiddelbar nytte, men forskningen i dens helhed. Det gælder kulturformidlingen, men det gælder først og sidst den skabende kunst. Selvfølgelig er det rigtigt, som det er sagt, at bevillinger og offentlig omsorg i øvrigt ikke kan skabe kultur, men det er lige så afgjort, at uden bevillinger går det heller ikke. Der har været betydelige stigninger i kulturbevillingerne i disse år, men vi har stadig ikke på helt tilfredsstillende vis løst den opgave, der går ud på at sikre kunstnerne, ikke mindst de unge kunstnere, så gode arbejdsvilkår, at vi derigennem tydeligt viser, hvilken betydning vi tillægger deres arbejde.

På det udenrigspolitiske område må kravene i første række gå ud på at søge at bidrage til, at den afspænding i det inter-

ationale klima, som traktaten om forbud mod kernevåbenforsøgene var en optakt til, kan fortsættes. Mon ikke alle danske vil kunne tilslutte sig de ord, som den engelske udenrigsminister, lord Home, udtalte i sovjetisk TV i forbindelse med traktat-aftalen:

„Der er så meget, der kan udrettes, hvis vi blot bruger vor fornuft til at organisere den fred, som er nødvendig dertil. Hvis blot halvdelen af de rigdomme, som De og vi har ofret på våben, i stedet kunne bruges på flere huse, mere lægelig forskning, mere undervisning og større produktion af mad, hvor meget bedre og lykkeligere kunne vi da ikke alle være.“

Som et hjemligt apropos til forsøgsaftalen, som den danske regering — som en af de første regeringer — meldte sig som underskriver af, kom redøgørelsen fra regeringens atomoplysningsudvalg. Forhåbentlig vil de problemer, denne redøgørelse beskæftiger sig med, vedblivende kun være af teoretisk interesse. Men det er fortjenstfuldt, at dette materiale er skaffet til veje, og at den højtærede indenrigsminister har erklæret sig rede til at sørge for, at det virkelig kommer til befolkningens kundskab.

Som et forsøg på at bidrage til afspænding på et meget brændbart felt må de bestræbelser ses, som den højtærede udenrigsminister har udfoldet for både på nordisk plan og igennem FN at virke for en ny tænke måde over for de frygtelige spændinger omkring apartheidpolitikken i Sydafrika. Den højtærede udenrigsministers arbejde med denne sag er et eksempel på de muligheder, som FN byder også et lille land for at være med til at dreje udenrigspolitisk vanetænkning ind i nye baner.

At problemerne skulle løses fra dag til dag, havde vel ingen ventet. At det nuværende regime i Sydafrika pludselig skulle afstå fra sin afskyelige og tåbelige racepolitik, var vel heller ikke ventet. Derfor skal den højtærede udenrigsministers initiativ heller ikke vurderes ud fra, om mere eller mindre øjeblikkelige resultater straks bringes i havn, men værdsættes ud fra det bidrag, det allerede har givet i retning af at sætte mere konstruktive tankegange under debat på internationalt plan, sådan som det er sket i denne alvorlige sag. Jeg går ud fra, at den højtærede udenrigsminister vil benytte de-